

Arrest

nr. 94 183 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 3 juli 2012.

1.2. Op 30 augustus 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 21 augustus 2012, van 9.28 uur tot 11.29 uur, bijgestaan door een tolk die het Romani machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren in Pristina in Kosovo op 27 juli 1969. Op 14 september 1986 trouwde u traditioneel met K. I. (...) (O.V. 6.689.739; CGVS 10/18959). Samen hebben jullie vijf kinderen: E., S. (...) (O.V. 6.689.745; CGVS 10/18960), S. (...) (O.V. 6.689.747; CGVS 10/18961), S. (...) en S. (...) (O.V. 6.689.739; CGVS 10/18959). Jullie woonden in Orlovic bij Pristina. In 1999 vluchtte u daar voor het oorlogsgeweld. U trok met uw gezin naar Kosovo Polje. Van 1999 tot 2007 leefden jullie steeds in leegstaande huizen in Kosovo Polje, in Plementina bij Obliq, in Preluzhë bij Vushtrri en in andere dorpen. In die tijd kwam u weinig buiten uit angst voor Albanezen.

In 2007 wilde u werken. Er werd u werk aangeboden door Albanezen. Ze namen u mee naar een dorp waar u voor hen moest werken. Na een dag werken, begonnen deze Albanezen u te slaan. Vier jaar lang werd u vastgehouden en mishandeld door deze Albanezen. Samen met u werden Serviërs en andere Roma vastgehouden. U zou voor deze Albanezen de plaatsen waar de lichamen van de gesneuvelden van de oorlog begraven lagen moeten aanduiden. Immers, ze verweten u gecollaboreerd te hebben met de Serviërs. U zou dus weten waar de lichamen lagen.

Na vier jaar zo geleefd te hebben, werd u op een dag erg hard geslagen. U werd voor dood achtergelaten. Toen u wakker werd bent u naar het Servisch bevolkte noorden van Kosovo gegaan. U liet zich verzorgen in het ziekenhuis. Hierna verliet u Kosovo en ging u naar Servië.

U hebt ongeveer een jaar in Servië gewoond. U was dakloos en woonde op verschillende plaatsen, waaronder Kraljevo, Nis, Belgrado en Zemun. In Zemun hoorde u van een Rom uit Kosovo Polje dat uw vrouw en kinderen in België waren. Dat nieuws deed u Servië verlaten.

U verklaart voorts dat u sinds 1999 psychische problemen hebt. U hebt veel stress, hoofdpijn en u vergeet veel. U bent ook lichamelijk ziek. Zo zou u lijden aan hoge bloeddruk, suikerziekte en een hartkwaal.

U bent op 25 juni 2012 uit Servië naar België vertrokken. Hier kwam u aan op 1 juli 2012. Op 3 juli 2012 vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden bij een terugkeer naar Kosovo. Bij een terugkeer naar Servië vreest u gediscrimineerd te worden op basis van uw naam, huidskleur en godsdienst. U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw Servische identiteitskaart, afgegeven op 15 oktober 2010, uw Servische geboorteakte, afgegeven op 8 maart 2010, twee medische documenten uit Servië, afgegeven op 6 maart 2012 en op 24 januari 2012.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werden onder meer Kosovo en Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Er moet echter worden vastgesteld dat u door u ingeroepen feiten, namelijk uw bewering dat u vier jaar lang vastgehouden en gevangen werd gehouden door Albanezen, niet geloofwaardig zijn. U blijkt zich immers te beroepen op asielmotieven die al door uw vrouw, [K. I.], werden ingeroepen. In de asielaanvraag van uw echtgenote, waarin in mei 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen (deze werd toegevoegd aan uw dossier), bleek al dat deze feiten ongeloofwaardig waren. Bij uw echtgenote werd hierover als volgt geargumenteed:

“Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u de onrustwekkende verdwijning van uw partner Ali Jovanovic omwille van een aantal ongerijmdheden niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw partner op de tiende van de zevende maand van 2007, i.e. op 10 juli 2007, verdween (CGVS II, p. 5). Later zei u evenwel dat, toen u in maart 2007 in Zemun en in Nis (Servië)

was, uw partner toen al verdwenen was (CGVS II, p. 9; p. 12). Voorts verklaarde u dat u naar aanleiding van zijn verdwijning verschillende keren bij de politie en bij Eulex klacht indiende (CGVS II, p. 6). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Eulex pas in de loop van 2008 operationeel werd. Het is dan ook praktisch onmogelijk dat u naar aanleiding van de verdwijning van uw partner bij Eulex klacht indiende. Bovendien verklaarde uw zoon [S.] dat jullie nooit klacht indienden bij een officiële instantie (CGVS [S. I.], p. 4). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde verdwijning van uw partner.

Dat er hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel (begin van) bewijs hiervan of van uw beweerde meldingen bij de politie en Eulex kon neerleggen.

Bovendien moet hier gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd ondermeer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de Roma-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van Roma in Kosovo en in de regio Pristina, waartoe de gemeente Kosovo Polje behoort, wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In Kosovo Polje werden reeds sinds 2004 geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de Roma-gemeenschap betrokken was. De Roma-gemeenschap beschikt er over volledige bewegingsvrijheid zowel binnen de gemeente als in de regio. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat de leiders van de Roma-gemeenschap en het bureau van de gemeenschappen steeds door de politie gecontacteerd worden wanneer er zich een probleem voordoet waarbij minderheden betrokken zijn. Dat ook de vertegenwoordigers van de minderheden uit Kosovo Polje waarmee een delegatie van Cedoca in september 2009 een persoonlijke ontmoeting had, met geen woord over deze onrustwekkende verdwijning repten, ondermijnt dan ook volledig de geloofwaardigheid van de door u beweerde verdwijning van uw partner”.

De geloofwaardigheid van uw gevangenschap en mishandeling wordt nog verder ondermijnd door het feit dat u deze gebeurtenissen eerst vier of vijf maanden na de oorlog situeert (CGVS 12/17150 p. 6). Pas wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen, zegt u dat u tot 2007 bij uw gezin in Kosovo Polje woonde. Dan pas zou u gevangen genomen zijn door deze Albanezen (CGVS 12/17150 p. 7). Als verklaring voor deze tegenstrijdigheid zegt u enkel dat u na een tijdje niet meer weet wat u zegt.

Dit is geen afdoende verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid.

Bovendien legt u Servische identiteitsdocumenten voor die afgegeven zijn op 8 maart 2010 en op 15 oktober 2010. Geconfronteerd met het feit dat u volgens uw eerdere beweringen in die periode vastgehouden werd door Albanezen, zegt u enkel dat u misschien al eerder in Servië was (CGVS 12/17150 p. 9). U zegt dat niet geschoold bent. Deze verklaring is echter niet afdoende. Gezien het om uw recent verleden gaat, mag verwacht worden dat u zich niet in een heel jaar zou vergissen, zelfs al bent u ongeschoold. U zegt ook dat u vlak voor uw vertrek naar België in Servië te hebben gewoond. U zou daar ongeveer een jaar hebben gewoond (CGVS 12/17150 p. 7-8). Uit uw documenten blijkt echter dat u meer dan twee jaar geleden reeds in Servië was. Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

Uit uw verklaring blijkt dus niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw opmerking dat u zich in Servië niet kon inschrijven op een vast adres, omdat u een moslimnaam hebt en afkomstig bent uit Kosovo, moet gesteld worden dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat elke ontheemde uit Kosovo zich in Servië kan laten registreren. Voorwaarde is echter dat u een adres moest hebben, wat u niet zou hebben gehad (CGVS p. 8, p. 13). In dit verband moet gewezen worden op de actuele situatie van de Roma in Servië. Roma in Servië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Romakinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de

bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, ... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien blijkt nog uit uw verklaringen dat uw voornaamste reden om Servië te verlaten van familiale aard is. U had immers gehoord dat uw vrouw en kinderen in België zouden verblijven (CGVS 12/17150 p. 12). Er kan geen verband gelegd worden tussen deze reden en één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw lichamelijke ziektes moet worden aangehaald dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de definitie van de subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u voor deze problemen niet in Kosovo of Servië terecht zou kunnen voor behandeling. U legt bovendien twee recente medische documenten neer waaruit blijkt dat u in Servië toegang had tot de gezondheidszorg.

U situeert de oorzaak van uw psychische problemen in de oorlog van 1999. Hierbij moet gesteld worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat dit een probleem van dergelijke aard is dat het een terugkeer naar Kosovo, meer dan tien jaar na de oorlog en nu Kosovo een stabiele onafhankelijke staat is geworden, onmogelijk zou maken wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch dat het enige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou uitmaken. U hebt immers nog jaren in Kosovo gewoond, hebt er af en toe gewerkt. U hebt nooit de moeite gedaan een behandeling voor uw problemen te zoeken (CGVS 12/17150 p. 13). Deze houding is niet in overeenstemming te brengen met de houding van iemand wiens psychische problemen dermate zwaarwichtig zouden zijn dat zijn leven hierdoor getekend zou worden als door een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat het enige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou uitmaken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart en geboorteakte ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke in deze niet betwist worden. Uw medische documenten ondersteunen uw verklaringen over uw medische en psychische problemen dewelke evenmin ter discussie staan hier.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker aan de Raad om "verzoeker in hoofdorde te erkennen als vluchteling", om in "ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming te willen toekennen aan verzoeker" en om in "de meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar het CGVS".

2.2. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De Raad treedt in onderhavige betwisting op als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §1, laatste lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

2.3. Verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze vragen om de bestreden beslissing te hervormen of terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de zin van artikel 39/2, §1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1 en artikel 3 Vluchtelingenverdrag, van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag van 3 juli 2012.

Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is dat verzoekers land van herkomst, met name Kosovo, als veilig wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Dat het Commissariaat-Generaal stelt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de

rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 195, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, Het CGVS bepaalt : “Bij KB van ... werd ... vastgesteld als veilig land van herkomst.”

Het dient benadrukt te worden dat deze recente wetswijziging enorm veel vragen oproept. Eerstens dient benadrukt te worden dat artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet al manifest strijdig is met artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, dat bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag zullen toegepast worden op vluchtelingen zonder onderscheid naar ras, godsdienst of land van herkomst.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat eveneens de Raad van State, afdeling wetgeving, geen toetsing heeft kunnen/mogen doorvoeren van dit artikel jegens hogere wettelijke bepalingen, daar de hoogdringendheid werd gevraagd door enkele parlementariërs.

Daarnaast dient gesteld te worden dat de Europese Unie nooit in staat is geweest om een eenvormige lijst van veilige landen op te stellen. De zogenaamde 'veilige landen van herkomst' betreffen inderdaad landen waarvoor de Europese Unie de visumplicht heeft afgeschaft. Aan die afschaffing zijn een aantal voorwaarden verbonden waaronder de strijd tegen criminaliteit en terrorisme en de bescherming van minderheden.

Er wordt echter vastgesteld dat vandaag de dag een aantal asielaanvragen uit visumvrije landen wordt goedgekeurd. Dat het CGVS bij de behandeling van de dossiers immers vaststelt dat deze personen gevaar lopen en recht hebben op het vluchtelingenstatuut. Dit geeft alleszins aan dat de visumvrije landen geen garantie bieden op een totaal gebrek aan vervolgingen. Het statuut van visumvrij land geldt enkel als een aanmoediging en beloning voor de geleverde inspanningen op het vlak van veiligheid en bescherming. De gelijkschakeling van de visumvrije landen met de veilige landen roept dan ook op tot ongerustheid.

Dat de betrokken personen dan ook recht dienen te hebben op een daadwerkelijke rechtsbescherming, terwijl dat, in casu, met een (enige) rechtsinstantie, waarbij enkel een beroep tot nietigverklaring en schorsing kan ingediend worden, en waarbij de betrokken personen geen recht hebben op opvang, niet zo is.

In casu dient eerstens de vraag gesteld te worden aangaande de veiligheidssituatie in Kosovo.

Dat uit de informatie van het CGVS zelf blijkt als volgt:

"2. Algemene veiligheidssituatie in Kosovo

De veiligheidssituatie in Kosovo is sinds de onlusten in maart 2004 in ruime mate gekalmeerd en is overwegend stabiel, in Noord Kosovo (...) echter nog steeds fragiel. In het gebied ten noorden van de rivier Ibar heeft de Servische minderheid lokale politieke 'parallele structuren' gecreëerd, die verantwoording afleggen aan de Servische overheid. Dit geldt vooral op het gebied van rechtspraak, onderwijs en gezondheidszorg. Deze structuren weigeren nog steeds samen te werken met de regering in Pristina. Hierdoor kunnen de Kosovaarse autoriteiten niet in heel Kosovo effectief hun gezag uitvoeren de bewegingsruimte van de internationale veiligheidsdiensten (EULEX en KFOR) is er eveneens beperkt. Sinds juli 2011 is het in Noord-Kosovo herhaaldelijk tot zware onlusten gekomen tussen de Servische minderheid enerzijds en de nationale Kosovaarse autoriteiten, EULEX en KFOR anderzijds. Hierbij vielen aan beide zijden doden en tientallen gewonden. De situatie is nog steeds niet gekalmeerd ondanks het feit dat Servië met Kosovo is overeengekomen gemeenschappelijke grenscontroles in te stellen en de geblokkeerde grensposten vrij te maken. De spanningen in het noorden hebben een negatief effectief op de bewegingsvrijheid van de minderheden in Noord-Kosovo." (eigen onderlijning)

Dat verzoeker zelf inderdaad afkomstig is van Noord-Kosovo.

Dat uit bovenstaande informatie, afkomstig van liet CGVS zelf, al duidelijk blijkt dat Kosovo géén "veilig" land is...

Dat, uit de informatie afkomstig van verzoeker blijkt dat Amnesty International ernstig bezorgd is over de gedwongen uitwijzingen van Roma en andere minderheidsgroepen naar Kosovo waar ze terecht komen in een klimaat van geweld en discriminatie.

Dat aangaande de psychische problemen van verzoeker, die zijn oorzaak vinden in de oorlog van 1999, het CGVS stelt dat dit geen probleem van dergelijke aard is dat het een terugkeer naar Kosovo, meer dan tien jaar na de oorlog en "nu Kosovo een stabiele onafhankelijke staat is geworden" onmogelijk zou maken ... en dit terwijl uit informatie van het CGVS zelf blijkt dat de veiligheidssituatie in het noorden van Kosovo alvast zeer fragiel is.

Dat het CGVS stelt dat de geloofwaardigheid van verzoekers gevangenschap en mishandeling ondermijnd wordt door het feit dat hij deze gebeurtenissen verkeerd zou situeren in de tijd. Verzoeker wil evenwel benadrukken dat hij kampt met een post-traumatisch stress syndroom, als gevolg van zijn ervaringen in de oorlog en daarna.

Daarnaast dient de vraag gesteld te worden naar de veiligheidssituatie in Servië.

Hieromtrent verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 78.442 van 29 maart 2012.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kende de vluchtelingenstatus toe omdat er in dit geval geen effectieve bescherming mogelijk was, gezien de ondergane agressies, het feit Rom te zijn en de context van de praktische bezwaren op het vlak van toegang tot bescherming in Servië.

Deze beslissing van het CGVS maakt dan ook een schending uit van artikel 3 EVRM, artikel 1 en 3 van het Vluchtelingenverdrag, van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de (formele én materiële) motiveringsplicht (zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen)."

3.2. In deze kan niet dienstig de schending aangevoerd worden van de artikelen 1 en 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Voormelde bepalingen hebben immers geen directe werking in de Belgische rechtsorde (cf. RvS 27 juni 2005, nr. 146.815; RvS 27 juni 2010, nr. 5928 (c); RvS 17 augustus 2012, nr. 8989 (c)). Verder houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoeker de vluchtelingenstatus, geregeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1A van de Conventie van Genève, geweigerd wordt, waartegen het in artikel 39/2, §1, bedoelde beroep "in volle rechtsmacht" openstaat, doch strekt zij ertoe verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verzoeker laat ten slotte na in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van de Conventie van Genève, dat voorziet in een non-discriminatiebeginsel, geschonden werd door de bestreden beslissing.

Betreffende onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië".

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Kosovo kan het volgende gelezen worden: *"Voor wat betreft Kosovo, besluit de Commissaris-generaal als volgt : "Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om bijzondere vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden."*

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

3.5. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij bedenkingen heeft bij de recente wetwijziging die een bijzondere bepaling voorziet voor asielzoekers die onderdanen zijn van veilige landen van herkomst, maar te dezen komt het de Raad niet toe aan wetskritiek te doen.

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de aanhef van zijn beslissing verwijst naar artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij er de aandacht op vestigt dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Vervolgens stelt hij vast dat de door verzoeker ingeroepen feiten, namelijk vasthouding en mishandeling door Albanen gedurende vier jaar in Kosovo, niet geloofwaardig zijn, waarbij onder meer verwezen wordt naar de afgewezen asielaanvraag van verzoekers echtgenote. Hierna concludeert hij dat uit verzoekers verklaring niet blijkt dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vervolgens gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in op de situatie van ontheemde Kosovaarse Roma in Servië. Nadien komt hij tot de vaststelling dat verzoekers voornaamste reden om Servië te verlaten van familiale aard is en dus geen uitstaans heeft met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de definitie van de subsidiaire bescherming. Vervolgens gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog in op “lichamelijke ziektes” die door verzoeker werden aangehaald en gaat hij in op verzoekers verklaringen die de oorzaak van zijn psychische problemen in de oorlog van 1999 situeert. Ten slotte besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

3.7. Waar verzoeker een uitgebreid betoog houdt over visumvrije landen die geen garantie bieden op een totaal gebrek aan vervolgingen, dient de Raad op de merken dat hij de relevantie van dit betoog niet inziet, aangezien onderdanen van Kosovo visumplichtig zijn. Alleszins blijkt uit de bestreden beslissing, waarvan in punt 3.6. een samenvatting wordt weergegeven, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat verzoeker afkomstig is van een veilig land. Hij is immers pas na een individueel onderzoek van de door verzoeker aangevoerde elementen tot de conclusie gekomen dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

3.8. Waar verzoeker betoogt dat hij tegen de bestreden beslissing enkel een schorsings- en annulatieberoep kan indienen en dat dit hem geen daadwerkelijke rechtsbescherming biedt, kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) waarin het volgende werd gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de

Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt."

3.9. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker een behandeling van zijn grief inzake artikel 3 EVRM door de Raad met "volle rechtsmacht" eist, toont verzoeker niet aan dat artikel 13 van het EVRM dit in casu zou vereisen. In dit verband kan nog nuttig verwezen worden naar de voorbereidende werken inzake de invoering van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet die als volgt luiden: *"Tegen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst, staat een annulatieberoep open. Dit verschil in behandeling tussen een onderdaan van een veilig land van herkomst wiens asielaanvraag niet in overweging werd genomen enerzijds en anderzijds een persoon die niet afkomstig is uit een land dat kan worden gekwalificeerd als veilig land van herkomst is zowel objectief als redelijk verantwoord en streeft een wettig doel na m.n. het optimaliseren van de middelen die aan de raad zijn toegekend, het vermijden van achterstand en het versnellen van de asielprocedure zoals voorzien in het regeerakkoord. Deze wet beoogt een aparte behandeling voor een categorie die duidelijk is te onderscheiden van de andere asielzoekers. Zij voorziet in een bijzondere procedure voor asielaanvragen van onderdanen die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst van wie wordt vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming, precies omdat ze afkomstig zijn uit een veilig land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951, of van een reëel risico op ernstige schade. Vermits er aldus geen gevaar bestaat dat de terugleiding van betrokkene naar zijn land van oorsprong, dat een veilig land van herkomst is bepaald volgens de criteria die worden vermeld in de Procedurerichtlijn en conform de wettelijke bepalingen zoals vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, hem zou blootstellen aan een behandeling met mogelijk onomkeerbare gevolgen die strijdig zou zijn met het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, is het niet onredelijk onderdanen van een dergelijk land uit te sluiten van de van rechtswege schorsende werking van een beroep, ingesteld op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid. Het is redelijk verantwoord om voor die categorie te voorzien in een snellere behandeling en een aparte beroepsprocedure. Er dient immers te worden verhinderd dat het asiel wordt gebruikt voor andere doeleinden dan die waarvoor het is bedoeld."* (Parl. Doc. 53 1825/003)".

3.10. Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Voor zover verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden die de kern van zijn asielrelaas betreffen, tussen enerzijds zijn verklaring vastgehouden en mishandeld te zijn geweest door Albanezen in Kosovo in de periode 2007-2011 en anderzijds zijn Servische identiteitsdocumenten die afgegeven zijn in maart en oktober 2010 en zijn eerdere verklaringen dat de Albanezen hem vasthielden vier of vijf maanden na de oorlog, die hij bij het Commissariaat-generaal trachtte te vergoelijken door te wijzen op zijn ongeschooldheid en het feit dat hij na een tijdje niet meer weet wat hij zegt, nu in zijn verzoekschrift tracht te vergoelijken door te wijzen op het feit dat hij kampt met een posttraumatisch stressyndroom, dient de Raad op te merken dat een dergelijk bloot betoog dat niet ondersteund wordt door een medisch attest, de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing niet onderuit kan halen. Het betreft bovendien slechts één aspect inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoeker brengt met

name niets in tegen de in de bestreden beslissing gedane verwijzing naar de afgewezen asielaanvraag van zijn echtgenote, waarin zijn verdwijning reeds als ongeloofwaardig werd afgedaan, gelet op de ongerijmdheden in de verklaringen van zijn echtgenote dienaangaande.

3.11. Verder acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij na de vaststelling dat verzoeker de oorzaak van zijn psychische problemen in de oorlog van 1999 situeert, vaststelling die verzoeker niet betwist, en na onderzoek van verzoekers verklaringen hieromtrent, die zich in het administratief dossier bevinden, tot de conclusie komt dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat dit een probleem is van een dergelijke aard dat het een terugkeer naar Kosovo, meer dan tien jaar na de oorlog en nu Kosovo een stabiele onafhankelijke staat is geworden, onmogelijk zou maken wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat het enige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou uitmaken. Verzoeker tracht dit onderuit te halen door te wijzen op informatie van het Commissariaat-generaal zelf die betrekking heeft op de toestand in Noord-Kosovo. Uit niets blijkt echter dat verzoeker, die verklaard heeft geboren te zijn in Pristina, en gewoond te hebben in Orlovic en lange tijd geleefd te hebben in Kosvo Polje en in de buurt van die streek, afkomstig is van Noord-Kosovo, laat staan dat hij op gedwongen wijze naar specifiek Noord-Kosovo zou verwijderd worden. Voorts dient te worden opgemerkt dat een politieke instabiele situatie in Noord-Kosovo die spanningen met zich meebrengt die *“een negatief effect hebben op de bewegingsvrijheid van de minderheden in Noord-Kosovo”* er niet ipso facto aanleiding toe geeft dat een terugkeer aldaar een schending met zich meebrengt van artikel 3 EVRM. Verzoeker toont voor wat betreft zijn psychische problemen verder niet aan dat de actuele toestand in Noord-Kosovo te vergelijken valt met de oorlog in 1999. Ten slotte brengt verzoeker ook niets in tegen volgende vaststelling in de bestreden beslissing: *“U hebt immers nog jaren in Kosovo gewoond, hebt er af en toe gewerkt. U hebt nooit de moeite gedaan een behandeling voor uw problemen te zoeken (CGVS 12/17150 p. 13). Deze houding is niet in overeenstemming te brengen met de houding van iemand wiens psychische problemen dermate zwaarwichtig zouden zijn dat zijn leven hierdoor getekend zou worden als door een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat het enige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou uitmaken.”*

3.12. Met de verwijzing in zijn verzoekschrift naar persuittreksels van Amnesty International van september 2010 met als titel *“Stop gedwongen terugkeer naar Kosovo”, “stuur Roma nu niet terug naar Kosovo”, “Roma niet langer naar Kosovo sturen”,* dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en uit niets blijkt dat verzoeker op gedwongen wijze naar Kosovo zou worden gerepatriëerd, laat staan Noord-Kosovo. Verder toont verzoeker niet aan dat eventuele problemen voor de Kosovaarse autoriteiten om op gedwongen wijze teruggekeerde Roma te herintegreren ipso facto inhoudt dat er sprake is van een situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM.

3.13. Daargelaten de vraag of verzoeker, die voorhoudt de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en in zijn verzoekschrift herhaaldelijk wijst op de gevaren van een terugkeer naar Kosovo, belang heeft bij zijn bondige opwerping in fine van zijn verzoekschrift dat *“de vraag (dient) gesteld te worden naar de veiligheidssituatie in Servië”*, gaat hij voorbij aan de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing aangaande de actuele situatie van Roma in Servië. Verzoeker kan ten slotte niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Servië, zonder in concreto aan te tonen dat het betrekking heeft op een situatie die gelijkaardig is aan de zijne. Dat het niet gelijkaardig is blijkt alleszins uit het feit dat de bestreden beslissing in de aangehaalde zaak geen beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst betreft.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA